

Dosarul nr. 2ra-247/22
2-17137165-01-2ra-25022022

Prima instanță: (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) Gh. Stratulat
Instanța de apel: (Curtea de Apel Bălți) Iu. Grosu, A. Garbuz, A. Ciobanu

Î N C H E I E R E

06 aprilie 2022

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Mariana Pitic
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Coca Marin,
reprezentat de avocatul Bînzari Liliana,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Coca Maria
împotriva lui Coca Marin cu privire la desfacerea căsătoriei, determinarea
domiciliului copilului minor și încasarea pensiei pentru întreținerea copilului
minor,

la cererea reconvențională depusă de Coca Marin împotriva Mariei Coca,
intervenient accesoriu Direcția pentru Protecția Drepturilor Copilului Ciocana cu
privire la determinarea domiciliului copilului minor,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 07 octombrie 2021,

c o n s t a t ă :

La 01 februarie 2017, Coca Maria a depus cerere de chemare în judecată
împotriva lui Coca Marin cu privire la desfacerea căsătoriei, determinarea
domiciliului copilului minor și încasarea pensiei pentru întreținerea copilului
minor.

În motivarea acțiunii, Coca Maria a menționat că la 23 aprilie 2010 a încheiat
căsătoria cu Coca Marin, iar la XXXXX, s-a născut XXXXX.

Reclamanta a invocat că viața în comun cu pârâtul a eșuat, iar conviețuirea
comună a devenit imposibilă.

Coca Maria a solicitat desfacerea căsătoriei încheiate cu Coca Marin,
determinarea domiciliului copilului minor, XXXXX, cu mama și încasarea de la
Coca Marin a pensiei pentru întreținerea copilului minor în mărime de $\frac{1}{4}$ din
salariul pârâtului.

La 26 decembrie 2017, Coca Marin a depus cerere reconvențională împotriva Mariei Coca, intervenient accesoriu Direcția pentru Protecția Drepturilor Copilului Ciocana cu privire la determinarea domiciliului copilului minor (f.d. 21-24 Vol. I).

În motivarea cererii, Coca Marin a menționat că solicită determinarea domiciliului copilului minor, XXXXX, cu tata.

Prin hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 16 octombrie 2020, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Coca Maria.

S-a desfăcut căsătoria dintre Coca Maria și Coca Marin, încheiată la 23 aprilie 2010, la Oficiul Stare Civilă Ciocana, înregistrată cu nr. 186.

În rest, cererea de chemare în judecată a fost respinsă.

S-a admis cererea reconvențională depusă de Coca Marin.

S-a determinat domiciliul copilului minor, XXXXX, cu tata, Coca Marin.

La 11 noiembrie 2020, Coca Maria a depus cerere de apel nemotivată împotriva hotărârii Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 16 octombrie 2020.

La 17 decembrie 2020, Coca Marin a depus cerere de strămutare a cauzei la o altă instanță de apel (f.d. 226-227 Vol. I).

Prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 20 ianuarie 2021, s-a strămutat cauza la Curtea de Apel Bălți, pentru examinarea apelului declarat de Coca Maria (f.d. 239-241 Vol. I).

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 07 octombrie 2021, s-a admis apelul declarat de Coca Maria, s-a casat hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 16 octombrie 2020 în partea admiterii acțiunii reconvenționale depusă de Coca Marin și s-a pronunțat în această parte o nouă hotărâre, prin care:

S-a respins acțiunea reconvențională depusă de Coca Marin.

În rest, hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 16 octombrie 2020 a fost menținută.

Pentru a decide astfel, instanța de apel cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că la XXXXX XXXXX a încheiat căsătoria cu XXXXX, iar la XXXXX, s-a născut XXXXX.

Instanța de apel a constatat că, instanța de fond just a soluționat litigiul în partea ce ține de admiterea cerinței privind desfacerea căsătoriei, or, s-a stabilit conviețuirea separată a soților, iar păstrarea familiei formate de către Coca Marin și Coca Maria în continuare fiind imposibilă. Mai mult, ambele părți sunt de acord cu desfacerea căsătoriei.

La fel, instanța de apel a reiterat că potrivit suportului probatoriu al materialelor cauzei, rezultă că odată cu separarea, părinții au convenit asupra faptului că copilul minor să rămână în grija ambilor părinți, care pe parcursul unui an a locuit periodic atât cu mama, cât și cu tata, iar toate cheltuielile curente și aferente necesare pentru asigurarea nivelului decent de trai al copilului au fost și sunt suportate de ambii părinți în egală măsură.

De asemenea, instanța a stabilit că reieșind din acordul comun al părinților, duc copilul la grădiniță și îl iau de la grădiniță corespunzător ordinii stabilite, iar pe durata aflării fiului cu tatăl, mama sa are posibilitate efectivă de a-l contacta telefonic în orice moment, comunicările cu ea nefiind nelimitate, mama procedând la fel pe durata când copilul se află cu ea.

Totodată, instanța de apel a specificat că în cadrul examinării cauzei, a fost audiat și copilul minor, care a declarat că nu dorește să domicilieze separat mai mult timp cu unul din părinți și îi este confortabil să locuiască periodic cu fiecare din părinții săi, care au grijă de el în mod deplin, îl asigură cu cele necesare.

Astfel, instanța de apel a reținut din declarațiile părților și a copilului minor, că, reieșind din acordul comun al părinților, domiciliul copilului minor a fost stabilit în mod extrajudiciar de ambii părinți.

Deci, instanța de apel a concluzionat incontestabil faptul, că ambii părinți au stabilit modalitatea de domiciliu al copilului, modalitatea de întreținere a copilului, de educație a acestuia și progresarea fizică și intelectuală, fapt ce a determinat instanța de a considera că cerințele părților privind stabilirea domiciliului copilului minor cu unul din părinți sunt neîntemeiate și va dăuna interesului superior al copilului minor, astfel temeuri legale de a interveni și modifica situația creată nu sunt.

Totodată, stabilind că ambele părți au grijă de întreținerea copilului minor, îl asigură cu cele necesare, iar domiciliul copilului minor nu urmează a fi stabilit cu unul din părinți, instanța de apel a reținut că cerințele reclamantei Coca Maria privind încasarea de la Coca Marin a pensiei de întreținere în beneficiul copilului minor, poartă un caracter nefondat și neîntemeiate, urmând a fi respinse.

La 02 februarie 2022, Coca Marin, reprezentat de avocatul Bînzari Liliana a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel în partea respingerii acțiunii reconvenționale.

Recurentul Coca Marin, în motivarea recursului a invocat că instanța de apel a interpretat eronat prevederile legale ce reglementează determinarea domiciliului copilului minor.

Astfel, a menționat că instanța de apel a lăsat fără examinare o problemă ce se va răsfârge negativ asupra minorului, care este contrară prevederilor legale și arbitrar în raport cu probatoriul și cu interesul suprem al copilului.

La 25 februarie 2022, instanța de recurs a expediat în adresa intimaților copia recursului, fiind recepționat de către Direcția pentru Protecția Drepturilor Copilului Ciocana la data de 0 martie 2022, conform avizului de recepție (f.d. 91 Vol. II), iar plicul expediat în adresa Mariei Coca a fost restituit instanței de recurs cu mențiunea ”necunoscut” (f.d. 92-93 Vol. II).

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Bălți a emis dispozitivul deciziei la 07 octombrie 2021, iar decizia motivată a fost recepționată de recurent la data de 11 decembrie 2021, conform avizului de recepție (f.d. 78 Vol. II).

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 02 februarie 2022, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, p.38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo

împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Coca Marin, reprezentat de avocatul Bînzari Liliana, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Coca Marin, reprezentat de avocatul Bînzari Liliana.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Mariana Pitic

Victor Burduh